

**עפ"א 43287/08 - גיל נסבאים נגד הוועדה המקומית לתכנון ובנייה
חיפה**

בית המשפט המחוזי בחיפה שבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

4 במרץ 2021

עפ"א 43287-08-20

נסבאים נ' וועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה הגליל מעלות רישיוח
בפני כבוד השופט עפרה ורבנן

המעורער: גיל נסבאים
ע"ו ב"כ עו"ד שלומי בלומנפלד

- נגד

המשיב:

הוועדה המקומית לתכנון ובנייה חיפה
ע"ו ב"כ עו"ד ענת באור פרל

החלטה

1. לפניו ערעור על הכרעת-הדין של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט אלואז זעורה-עבד אלחלים) ב-תו"ב 14-04-2021 מ-30/6/2021, אשר הרשיעה את המערער בעבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבנייה תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה"), כנוסחו לפני תיקון 116, דה'ינו - עבירה של אי-קיים צו בית-משפט.

המערער הדגיש כי הערעור אינו מופנה כנגד גזר-דין.

2. כנגד המערער הוגש כתוב-ऐישום ב-3 אישומים.

האישום הראשון, עניינו בא-קיים צו הריסה שיפוטי, ובשימוש למגורים בתוספת בניה שהוקמה ללא היתר ובסתיה מהיתר קיימ.

האישום השני, עניינו אי-קיים צו איסור שימוש, ומהשך שימוש למגורים בבנייה שהוקמה ללא היתר כדין.

האישום השלישי, עניינו שימוש חריג, בהתייחס לקומת מרتف שהוסבה לשתי יחידות צימרים ללא קבלת היתר, ובסתיה מהיתר קיימ.

האישומים מתיחסים לנכס, שהינו בהחזקת המערער, והמצוי בגוש 21077 חלקה 5 מגש 2 בכפר

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

ורדים.

בכתב-האישום צוין כי על המקרקעין חלה תכנית ג/במ/277, ועל-פייה ייעוד המקרקעין הינו למגורים בלבד, ולמערער ניתן ב-10/11/21 היתר לבניית בניין מגורים בשטח כולל של 224 מ"ר, בתוספת מ"ד בשטח 12.5 מ"ר, הסקה בשטח 11.45 מ"ר, מרפסת מקורה של 25.52 מ"ר, מרפסות פתוחות בשטח של 60 מ"ר, ופרגולה בשטח של 24.64 מ"ר.

ההיתר אף אפשר שימוש בבריכת שחיה.

בנוסף להיתר זה, ביקש המערער מתן לגיטימציה לשתי יחידות אירוח שנבנו בקומת המרתף, בסטייה מההיתר שניתן לו ב-10/11/21, וכן ביקש להוסיף לו שימושים תיירותיים, וב-12/6/25 המלצה הוועדה המקומית לוועדה המחויזת לדוחות את תכניתו של המערער, בכל הקשור למtan לגיטימציה ליחידות האירוח.

3. בכתב-האישום נטען כי המערער בנה תוספת לבית המגורים של כ-103 מ"ר ללא היתר, ולגביה ניתן צו הריסה שנכנס לתקפו ב-13/6/26, אולם המערער לא ביצع את צו הריסה, ואף לא השיג היתר כדין עד להגשת כתב-האישום, שהוגש בתיק בית-משפט קמא ב-14/4/13.

צו הריסה ניתן במסגרת ת"ב 11-08-4249 בגזר-הדין מ-12/6/26 (להלן: "ההיליך הראשון").

בהיליך הראשון הודה המערער בכתב-האישום שהוגש נגדו, ואשר על-פיו ביצע בניה ושימוש של תוספת לבית מגורים בשטח כולל של כ-103 מ"ר ללא היתר ובסטייה מתכנית בגוש 21077 חלקה 5 מגרש 2, ובמסגרת גזר-הדין שניתן על-ידי כב' השופטת לובנה שלאותה ח'לאילה ב-12/6/26 ניתן צו הריסה, אשר היה אמור להיכנס לתקפו ב-13/6/26, שנה לאחר מועד גזר-הדין, ככל שעד אז לא קיבל המערער היתר לבניה שבוצעה.

4. באישום השני קיימת התייחסות לשימוש שנטען כי המערער עווה למגורים בתוספת הבניה, בניגוד לכך אישור שימוש, ובאישור השלישי ניתן כי המערער עווה שימוש חריג בקומת המרתף לשתי יחידות צימרים.

5. ב-17/6/22 הצהירה ב"כ המשיבה כי קיימת הסכמה שהמערער קיבל פסק-דין של זיכוי בגין שני

אישוריהם, וייתר רק האישום שענינו אי-קיים צו שיפוטי.

המשיבה אף חזרה על עניין זה בסעיף 2.6 לסתכומה בבית-משפט קמא.

אף במעמד הדיון בערעור אישרה ב"כ המשיבה כי יש לזכות את המערער מהאישוריהם השני והשלישי.

בנסיבות אלה, היה מקום לזכות את המערער מהאישוריהם השני והשלישי, ונותר לבית-משפט קמא לדון בשאלת האם יש להרשות את המערער באישום הראשון, שנותר תלוי ועומד.

בכל הקשור בטענות המערער בהודעת הערעור, כי היה מקום לקבוע מפורשות בהכרעת-הדין כי הוא זוכה מהאישור השני ומהאישור השלישי שבכתב האישום שהוגש כנגדו ב-תו"ב 14-04-42702, מתקבל הערעור, כך שmobher כי אכן המערער מזוכה מהאישור השני ומהאישור השלישי שהוגש כנגדו, ואשר עניינם אי-קיים צו איסור שימוש והמשך שימוש למוגרים במבנה ללא היתר ובסתיה מהיתר, ושימוש חריג בסטיה מהיתר.

הכרעת-הדין של בית-משפט קמא

6. בית-משפט קמא ציין כי כתבת-האישור, הכרעת-הדין וגור-הדין ב-תו"ב 11-08-4249, המורים למערער להרeros את תוספת הבניה בשטח של 103 מ"ר, הוגשו כמפורט בתיק שלפנוי, וסומנו כ-מ/1, מ/2.

צו ההריסה נכנס לתוקפו, בהתאם לגור-הדין ב-13/6/26, וזאת לאחר שניתנה למערער שהות של שנה לנסות ולהזכיר את הבניה של אותם 103 מ"ר.

בית-משפט קמא ציין כי שמע את עדי התביעה - המפקח נורי נבוاني, שבאמצעותו הוגשו מרבית מוצגי התביעה, וכן מהנדס הוועדה המקומית לתכנון ובניה "מעלה הגול", מר מרק פסין.

המערער בחר להימנע מלהיעיד, ובנסיבות אלה טענה המשיבה כי בהתאם להוראות סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי, יש בהימנעות זו כדי לחזק את הראיות כנגדו.

7. בית-משפט קמא פירט את הראיות שהוגשו לו, והcludedות דו"ח איתור עבירה, בצוירוף תМОנות שהוגשו באמצעות המפקח נבוاني, שביקר במקום ויזה את המקركען - מ/3, מזכר המפקח נבואני מ-4/5/14, שענינו זהות תוספת הבניה והשווואה בין מצב הבניה נכון ליום הגשת כתבת-האישור בהליך הראשון ב-תו"ב 11-08-4249, ובין מצב הבניה בעת ביקורו של המפקח נבואני במקום, כאשר בהתאם לזכר זה אין ספק בכך שתוספת הבניה חריגה מהיתר - מ/4.

יש לציין כי המזכר מ/4, שנכתב ב-4/5/14, מצין מפורשות כי המפקח בחר את ההליך הראשון, והגיע

עמוד 3

למסקנה לאחר ביקור בשטח והتمונות שצולם, כי המדבר באוטה תוספת בניה שלגبية נشفט המערער בתיק ראשון.

עוד פירט בית-משפט את הדוח של המפקח נבוני מ-13/7/25 - מ/5, את הזימון שנשלח למערער ב-13/7/25 - מ/6, את אישור מסירת הדואר הרשות - מ/7, ואת הזימון לחקירה - מ/9, ואת הבקשה לדוחות את מועד החקירה - מ/10.

בית-משפט קמא פירט אף את מהות המוצגים מ/11 - מ/15, שעוניים תעודת עובד ציבור של המהנדס פאסין, על-כך שהמקרה עין מיועדים למגורים, היתר הבניה מ-10/11/21, החתום על-ידי המהנדס פאסין, החלטת הוועדה המקומית מ-12/6/25 הממליצה לדוחות את בקשה המערער להגדיל את אחוזי הבניה לגבים נתן לו היתר - מ/13, וכן החלטה חוזרת - מ/14.

המשיבה טענה כי עצם הפניה לגליזציה לגבי אותו חלק המשמש כצימרים לצרכי תיירות, יש בה כדי ללמד כי המערער ביצע את העבירות בייעדי.

בית-משפט קמא פירט את טענות המשיבה על-כך שהמפקח נבוני נוכח שזו הרישה לא קיימת, לאור המבנה כפי שראה אותו, לאור התרשומות המקצועית, ולאחר השוואתו בין היתר הבניה התקף לבין המצב בשטח, ובהתאם שלגבי אותו שטח גם הוגשה בקשה לגליזציה שנדחתה.

עוד ציין בית-משפט קמא את טענות המשיבה כי המערער לא הפנה להבדלים בין התמונות שצوروו לכטב-האישום מ-11' - מ/1, לבין התמונות בהליך האישום בין הפרת צו שיפוטי, כאשר המפקח נבוני הדגיש בחקירהתו, כי הוא הסתमך על התמונות מכתב האישום הקודם, על היתר הקיים, ועל הגרמושקה, והשווה אותן למצב בפועל.

.8. באשר לטענות המערער, פירט בית-משפט קמא את הטענה בדבר העדר זיהוי של תוספת הבניה, כczzo התואמת את אותה תוספת שלגبية ניתן צו הרישה בפסק-הדין מ-12/6/26, וכן את הטענה בכל הקשור להעדר זימון קביל לחקירה.

המערער טען כי על-מנת להוכיח שהמדובר באוטה תוספת בניה שלגبية ניתן צו הרישה, היה צריך להגיש את הגרמושקה, את היתר הבניה, ואת התמונות מהתיק המקורי - תז"ב 11-08-4249, כראיות בתיק, אולם את אלה לא הביא המשיבה, ולכן יש לקבוע כי המשיבה לא הוכחה את אשמתו בכל הקשור לאי-קיום צו שיפוטי, מעבר לספק סביר.

בית-משפט קמא אף ציין את טענת המערער, כי המפקח נבוני העיד שאין מדובר בידיעתו האישית

באשר לתוספת הבניה, אלא בהשוואה שעשה בין הבניה, כפי שראה אותה בפועל, לבן מסמכים מתייק קודם, ומסמכים נוספים.

.9. בית-משפט קמא ציין כי מצא את עדותו של המפקח נבוני עקבית מהימנה וקורנתית, וזאת בכל הקשור לעדותו כי ביקר במרקען הרלוונטיים, ערך דוח איתור עבירה, צילם את התמונות מ/3 ב-13/7/25, חזר למשרדו, ואז ערך את המזכיר הנוסף, ממנו עולה כי מדובר באותו תוספת בניה לגיביה הוצאה צו ההriseה, והכין את דוח העבירה - מ/5.

בית-משפט קמא ציין כי אכן המפקח נבוני לא הציג תמונות להשוואה בין הבניה לגיביה הוצאה צו הרiseה ב-12', בהתייחס לכתב-האישום מ-11', ובין הבניה, כפי שהוא מצא אותה ב-13', אולם המפקח נבוני הסביר לבדוק כיצד הגיעו למקרה הרלוונטיים, בהתאם לכתוב בכתב-האישום, וכי בהתאם לעדותו, כשהוא יצא לשטח הוא לוקח את הגרמושקה, ובניה שנייה שלא בהתאם לגרמושקה, הינה בחריגה מהיתר הבניה.

בכל הקשור לדיעה כי תוספת הבניה, בנווגוד להיתר המצוי בגרמושקה, אותה ראה במו עיניו ב-13', הינה אותה תוספת בניה שלגיבה הוגש כתוב-האישום המקורי ב-11', השיב המפקח נבוני כי הגיע למסקנה זו על-יסוד הגרמושקה, היתר הבניה והתמונות מהתיק המקורי, ובלי נתונים אלה לא יכול היה לדעת שהמדובר באותו תוספת בניה.

.10. בית-משפט קמא הפנה לפסיקה, על-פייה כאשר המפקח מבahir בעדותו כי עין במסמכים הרלוונטיים במשרדי הוועדה, ולאחר מכן הגיע לשטח וראה את הבניה, די בכך על-מנת לאשר את זהיאו של המפקח, כאשר עדותו מתקבלת על-ידי בית- המשפט כמהימנה.

בית-משפט קמא אף הפנה לפסיקה, על-פייה ככל שב"כ המערער היה מעוניין לחקור את המפקח על אותו מסמכים בהם צפה במשרדי הוועדה, היה עליו לבקש לקבל מסמכים אלה חלקן מחומר החקירה, ומשלא עשה כן, ועדות המפקח בנווגע לזהיאו מהימנה על בית- המשפט ששמע אותה, אין מקום להתערב בהחלטתו (פסק-הדין בע"פ 15510-04-15 **איבראהים בסאר נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה מבוא עמקים** [12/7/15] ו-עפ"א 12342-04-15 **אבו רומי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** [15/8/15] (להלן: "ענין ابو רומי").

בית-משפט קמא ציין כי המערער לא הביא בدل ראייה ממנה ניתן ללמוד על אפשרות לטעות כל שהיא ביחס לזהות החלקה אליה הגיע המפקח נבוני, והמערער בחר להימנע מלהיעיד, תוך שעדותו של המפקח נבוני, ונסיונו המקצועי, עשו על בית-משפט קמא רושם מהימן, ובית-משפט קמא התרשם כי המפקח נבוני בדק את הנתונים הרלוונטיים בטרם הגיע למקום בו מצוי המבנה שהמערער הצטווה להرس.

בבית-משפט קמא הפנה להוראות סעיף 162(א) לחסד"פ, בוגע להימנעות המערער להheid, וברצונו הטמון בסעיף זה בכך שהימנעות מלהuid מהווה חיזוק לראיות הتبיעה.

בבית-משפט קמא ציין כי המערער יכול היה בקלות להפריך את הגרסה של המשיבה על-ידי הצגת מצאים וראיות, מהם ניתן ללמוד כי מדובר בבניה אחרת, ולא בבנייה שלגبية ניתן צו ההריסה, ואף יכול היה להביא ראיות כי קיים את גזר-הדין והרס את הבניה שבגינה הוגש כתב-האישום ב-11', אולם המערער לא עשה כן.

לאור זאת, הרשיע בית-משפט קמא את המערער בעבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, כנוסחו לפני תיקן 116.

טענות הצדדים בערעוץ

11. המערער טען כי יש לו זכותו משני האישומים מהם חזרה המשיבה, אולם הדברים לא נכתבו מפורשות בהכרעת-הדין.

המערער התמקד בערעוץ בטענה כי לא היה מקום להרשיעו, מאחר וניתן היה להרשו רק על-יסוד הגרמושקה, היתר הבניה, והתמנונות מהתיק המקורי, ואלה לא הוגשו כראיות במסגרת האישום מ-14' שענינו הפרת צו שיפוטי.

המערער לא חזר במסגרת הערעוץ על טענות שענינו פגם בזכומו לשימוש, ועל-כן אין מקום להרחיב בענין.

מעבר לכך, טען המערער כי שגה בית-משפט קמא בכך שהרשיע אותו, למורת שהמפקח לא היה חלק מהעדים ב-תו"ב 11-08-4249, דהינו בהליך הראשון.

המערער הדגיש כי אינו מערער על ממצאי מהימנות או על קביעות עובדות של בית-משפט קמא, ואיןו טוען כי עדות המפקח נבואה הייתה בלתי מהימנה, אלא שלגרסתו, גם לאור עדות זו יש לו זכותו, שכן המפקח העיד כי הגיע למסקנה בדבר הפרת צו שיפוטי על-יסוד התמנונות מהאישום הראשון, הגרמושקה והיתר, ולא על-סמך ידיעתו האישית, ואלה לא הוגשו לבית-משפט קמא כראיה.

המערער טוען כי יש לבצע אבחנה בין פסק-הדין אליו הפנה בית-משפט קמא לבין עניינו.

לטעת המערער, במקרים אחרים מפקחים זיהו את הנכס לאור ידיעתם האישית, בעוד שבעניין של

המערער, המפקח זיהה את תוספת הבניה ככואת שלגبية הוצאה צו ההרישה בהליך הראשון על-יסוד הגרמושקה, ההיית והתמנות מההליך הראשון, והשוואותם למה שראה בעינו ולתמננות צדלים ב-13', אלא שהוא חומר שלב בסיסו הגיע המפקח למסקנה שהמדובר באותה תוספת בניה שלגبية לא ניתן יותר, והוא צו ההרישה בהליך הראשון, לא הוגש לבית-משפט קמא.

12. המשיבה אינה מכחישה בתגובהה כי לא הגיעה לבית-משפט קמא את התמונות מכתב האישום הראשון, המתעדות את הבניה שבוצעה ללא יותר, ואשר לגבייה הוגש כתוב-האישום בהליך הראשון, ולגבייה ניתן צו ההרישה בଘר-הדין ב-26/6/12, ואף אינה חולקת כי לא הגיעה הגרמושקה.

המשיבה הפנתה למו"ג מ/14, אשר אליו צורפה תכנית המגרש ונספח הבינוי, שצורפו לבקשת לגליזציה של המערער, טוענת כי ממנה ניתן להסיק באשר לזרות המגרש.

כמו-כן טוענת המשיבה, כי המפקח נבואי העיד שעין בתיק בוועדה, ועל-סמן מה שראה בתיק יצא לשטח, לקח את הגרמושקה והסתכל, וכל מה שהיה בחריגה מהיתר הבניה, מהוות בניה שלא כדין.

בבית-משפט קמא טענה המשיבה כי המערער התנגד להגשת המסמכים עליהם הסתמך המפקח נבואי בעת שביצע בדיקה במשרד הוועדה כדי לאמת את זרות תוספת הבניה, והמערער אף לא הביא ראיות נגדות מטעמו, לאחר שלא עלה בידו להפריך את עדות המפקח, והוא לא הצבע על טעות אפשרית כל שהיא בזרות תוספת הבניה.

המשיבה הפנתה ל-רע"פ 5856/15 **אברהם בשר נ' מדינת-ישראל** (3/9/15) (להלן: "ענין בשר"), אשר במסגרתו נפסק כי בית-המשפט רשאי לסמוך על עדות המפקח שזיהה את המקركען על-פי תצ"א ותכנית מתאר, גם כאשר אלה לא הוגשו כראיה, וכן הפנתה ל-עפ"א 15-04-12342 ולי"ד **אבי רומי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** (21/8/15).

לטענת המשיבה, הוא הדיון באשר לאפשרות בית-המשפט לסמוך על המפקח שזיהה את אותה בניה ללא יותר, שלגבייה הוצאה צו ההרישה במסגרת התקיק המקורי, דהינו ב-תו"ב 11-08-4249, וזאת על סמן הגרמושקה, ההיית, והתמנות מההליך הראשון.

די בכך שבית-המשפט נתן אמון בעדות המפקח, גם ללא אותם כלי עזר ששימשו את המפקח.

דיון והכרעה

13. ערכאת הערעור מתערבת בפסק-הדין של בית-משפט קמא רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, ואין דרך של ערכאת הערעור להתערב בקביעת מצאים עובדיים וממצאים מהימנות שנקבעו על-ידי בית-משפט

קמא.

בית-משפט קמא קבע כי עדותו של המפקח מהימנה בעניין, ועל בסיסה, ובמצורף לראיות שהומצאו בתייך, נקבע כי המשיבה הרימה את הנטול המוטל עליה להוכחת עובדות כתב-האישום, משהמפקח העיד כי עין בהיתר, בגרמו שקה ובתמונה המתיחסות לכتب-האישום בהליך הראשון בו הורשע המערער בבניה שלא כדין, ואשר במסגרתו ניתן צו ההריסה, וכן ביקר במרקען הרלוונטיים, ומצא כי אותה בניה לא נהרסה.

14. בענייןبشر נפסק על-ידי כב' השופט ג'ובראן, כי מקרקען זוהו כראוי בהסתמך על עדות מפקח, שנמצאה מהימנה, מבלתי שהוגשו כראיה תצ"א.

בענייןبشر נדונה עבירה של אי-קיים צו בית-משפט לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבנייה, כנוסחו לפני תיקון 116, כאשר זיהוי המקרקען בוצע על-ידי מפקח שעודתו נמצאה מהימנה, ואשר זיהה את המקרקען לפי תצ"א במושלב עם הגעתו לשטח, ותצ"א לא הוגש כראיה לבית-המשפט.

כב' השופט ג'ובראן לא מצא פגם במסקנה אליה הגיעו הערכאות הקודמות על-יסוד עדות מפקח שנמצאה מהימנה ואף מבלתי שצوروו תצ"א כראיה.

15. ב-עפ"א 49315-05-19 **חיג'אז' נ' וועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל** (19/8/16) (להלן: "ענין חיג'אז'") נפסק על-ידי כב' השופט ג'השאן כי ניתן להסתמך על עדות מפקח שנמצאה אמינה, ועל-פייה זיהה את המקרקען בהתאם למספריו גוש וחלקה, ובהתאם לתכנית מיתאר שהיתה ברכبو, וכאשר השימוש בין היכרותו את האיזור, תשריט תכנית המיתאר, והצלבת המידע עם תצ"א המצו' במשדרי הוועדה המקומית לתכנון ובנייה, והמשמש את הוועדה, די בו כדי להוכיח זיהוי המקרקען נשוא כתוב-האישום.

זהינו, העדות המשלבת את ביקור המפקח במקום, ואת מראה עניין, ביחד עם זיהוי המקרקען על-פי תצ"א שהוגשו לבית-משפט קמא, די בה.

כב' השופט ג'השאן פסק כי לא היה צורך בנסיבות העניין להגיש את תכנית המיתאר ואת תצ"א כראיה לבית-המשפט על-מנת להוכיח את זיהוי המקרקען נשוא האישום (ענין פסקה 36 לפסק-הדין בעניין חיג'אז').

16. ב-עפ"א 26055-06-17 **עוואד נ' וועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל** (19/7/17) (להלן: "ענין עוואד") נפסק על-ידי כב' השופט נתנאל שרון בהקשר לזיהוי מקרקען כי המפקח שם העיד שבייקר במרקען, זיהה את מס' הגוש והחלוקת על-פי תצ"א ועל-פי תכנית בנין עיר, שבהם ענין

במשרדי הוועדה, ועדותו של המפקח הייתה אמינה על בית-משפט קמא, אף לא נעשה נסיוון לסתור אותה, ואין סיבה להניח כי המפקח לא עשה את עבדתו באופן תקין, כאשר המדבר באדם שזה עיסוקו מיד יום במשך שנים.

ככ' השופטת נתנהל שרון הפנהה לפסק-דין בעניין ابو-روم, ושבו הובחר על-ידה כי ככל שהسنגור רצה לחקור את המפקח על תצ"א (ובענינו של המערער, ככל שבא-כוויה היה מעוניין לחקור על היתר הבניה שנייתן, ועל התמונות מההליך הראשון), היה עליו לבקש חומר זה כחלק מחומר החקירה, ומשלאל עשה כן, ועדות המפקח על הזיהוי התקבלה כאמינה על-ידי בית-משפט קמא, ולא נסתרה על-ידי המערער שבחר שלא להעיד, אין מקום להתערבות ערכאת הערעור במצבו של עובדה ומהימנות.

בעניין עוד, הסביר על-ידי ככ' השופטת נתנהל שרון כי עדות המפקח אינה בגדר "עדות ריקה"قطעת המערער שם, אלא יש בה בסיס ראוי שהימנעות הנאשם/המערער מלהעיד מחזקת אותו ומסייעת לו.

בענינו של המערער בערעור שלפניי, אין טענה כל שהיא של המערער כי ביצע את צו ההריסה שנייתן במסגרת ההליך הראשון, והמערער כלל לא ניסה ליתן הסבר מצדיו לאשר הוכח על-ידי המשיבה בנוגע לבניה שראתה המפקח, ואשר אינה עולה בקנה אחד עם ההיתר שנייתן לערער, ואשר המפקח העיד כי על-פי בדיקתו את כל המסמכים הרלוונטיים, המדבר באותה תוספת בניה שלגבייה ניתן צו ההריסה בהליך הראשון, ואשר לא נהרסה.

17. **ב-עפ"א 14-03-51830 גמל יאסין נ' מדינת-ישראל (14/4/26)** נדונה על-ידי ככ' השופטת תמר נאות פרי טענה של מערער על-פייה לא היה מקום להרשיעו בעבירה של אי-קיים צו בית-משפט, שכן לא הוכח שאותו מבנה שנמצא בבדיקה של המפקח הוא המבנה שלגביו הוגש כתוב-האישום בהליך המקורי.

הטענה נדחתה על-ידי ככ' השופטת נאות פרי, תוך התייחסות לכך שהמפקח מטעם הוועדה שביצע את הבדיקה היה אותו מפקח שביצע את הבדיקה בהליך הראשון, וצלם את התמונות בהליך הראשון וגם בהליך שענינו אי-קיים צו בית-משפט.

באוטו מקרה העיד המפקח, שכאשר ביקר בשטח גילתה שלא בוצעה הריסה, והוא תמר מסקנתו זו כאשר הוא מזהה את הנכס על-פי תכנית מיתאר, ועל-פי גוש וחלקה, כאשר בית-המשפט הדגיש כי המפקח בדק מה המבנה אותו הוא ראה עובר להליך הראשון, מה המבנה אותו הוא ראה לאחר המועד שבו היה צריך לבצע את הריסה, והמפקח השתכנע בכך שהמבנה נשוא צו ההריסה לא נהרס, וזה הייתה מסקנתו בדו"ח שערר, וכך נפסק מפי ככ' השופטת תמר נאות פרי:

"לשיטתי, יש בכך די כדי להוות ראייה לעבירה הנטען. אני סבורת שככל שמדובר מטעם הוועדה יוצא לשטח על מנת לבדוק אם בוצע צו הריסה, בודק את הנתונים באשר לבנייה

שצריך היה להרeros, מבצע השווהה בין המבנה שצריך היה להרeros לבין המבנה שהוא רואה לנגד עיניו, מגייע למסקנה לפיה מדובר באותו מבנה וכך כתוב בדי"ח שמסכם את הביקור, וכאשר במהלך חקירתו הנגדית לא עלות כל סתיות בגרסתו ובמה"ש מוצא שעדותו אמינה - אזי שניתן לומר שآن הוכחה עבירה אי קיום הצו".

ובהמשך:

"עוד יש לתת את הדעת לכך שאם המבנה כן היה נהרס או שהיה ניתן לגביו היתר - המערער היה יכול על נקלה להראות זאת. אמנם המערער זכאי היה לשומר על זכות השטיקה, אך לא מצאתי כל פסול בכך שבמה"ש קמא ייחס משקל לשטיקתו ולבחירתו שללא להעיד ושלא להציג ראיות (סעיף 10 ב' להכרעת הדין), תוך יישום הוראות סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. יכול היה המערער להציג היתר בניה (ולמצער - בקשה לקבלת היתר), יכול היה להציג תמונה של הריסת המבנה או של המגרש בו עסקין כאשר הוא "רייך מבנים" - והכל אף ללא עדות בעל-פה".

18. המסקנה אליה הגיע בית-משפט קמא מעוגנת בחומר הריאות שבפניו ובעדותו של המפקח נבוני, שבית-משפט קמא מצא אותה כמהימנה.

המפקח השווה את התמונות מהתיק המקורי, את הגרמושקה, ואת היתר הבניה, והגיע למסקנה שאותה בניה שלגבייה ניתן גזר-הדין בהליך הראשוני שהורה על הריסתה, לא נהרסה, וזאת לאחר שבחן את המסמכים, וכן ביקר בשטח, צילם את המצב העדכני במועד ביקורו.

המפקח נבוני העיד במפורט כיצד הגיע למסקנותו שהמדובר בכך שאותה בניה שלגבייה הוצאה צו הריסת בהליך הראשוני עדין קיימת בעת ביקורו ב-13', וזאת במהלך חקירתו בבית-משפט קמא ב-18/6/11. עיין לדוגמא ב-עמ' 31,33,36 לפרוטוקול בבית-משפט קמא.

בנסיבות אלה, ובמצורף לכך שהמעערער בחר שלא להעיד, ואף לא המציא כל ראייה אחרת אותה יכול היה להמציא, על ביצוע הריסה, שלגבייה צווה בהליך הראשוני, הרשות המערער בא-קיום צו שיפוטי בדיון יסודה.

19. הימנעות המערער מהעיד בבית-משפט קמא מחזקת את הריאות שהוגשו נגדו בבית-משפט קמא, כאמור בסעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982.

לא מצאתי כי נפלה שגגה בהכרעת-הדין של בית-משפט קמא, עת קבע שעלה בידי המשיבה להoxicח, מעבר לספק סביר, כי המערער ביצע את העבירה המוחשית לו בכתב-האישום.

20. לאור האמור לעיל, נדחה ערעורו של המערער על הרשותה בעבירה לפי סעיף 210 לחוק התקנון

והבניה, כנוסחו לפני תיקון 116 לחוק.

ניתנה היום, כ' אדר תשפ"א, 04 ממרץ 2021, בהעדר הצדדים.